

Pokopali so jo mračnega zimskega popoldneva, ko je sneg škripal pod podplati in so se grobarji kot sive sence izgubljali v megli, po mokrem asfaltu pa so se lovili motni odsevi zastrtih avtomobilskih luči.

Na svojem koledarju je čas obrnil liste pomladi in poletja. Kadar obstaja nekaj, kar človeka spominja na minulo, nekaj, kar je podobno nezaceljeni rani, tudi čas ne more izbrisati žalosti. Zame še vedno živi. Čudno lepa, živa in privlačna. Nežna in mirna kot nebo.

Bila je ljubezen, nesebična in zvesta. In zdaj se vrača. Iz že zdavnaj pokopanih spominov se neusmiljeno trgajo podobe. Samo zamižim in zdi se mi, da sva spet skupaj. Čutim njen topli pritisk, slišim njen dih, vidim njene zelenkaste oči in lesk konstanjevih las, ki se ji usipajo čez lica. V teh trenutkih se mi zdi, da je vse naokoli razkošna in zanosna pomlad. Njene besede prihajajo za menoj. Pripovedujem ji, da se čutim utrujenega in postaranega, o svojih izjokanih očeh in izpraznjeni duši. Kot nevidne niti se mi vpletajo v zavest spomini na mnoge nežnosti, ki sem jih bil deležen od njenih toplih ustnic in žametnih prstov.

Noči so zame črne, kakor da ne bodo nikoli dočakale jutra. Oblevatajo me raztrgane sanje, ki mi ne pomenijo ne olajšanja ne počitka. Ob dnevih brez konca tavam ves zgubljen okrog, da bi jo srečal. Toda vem, da je ne bom srečal, ker je ne morem srečati. Takrat živim dve življenji. Eno sovražim in zaničujem, drugo pa pred menoj utripa in drhti. Zato ga skrivam po globinah svojega hrepenenja in se mi prevrača v zanos, ki mi zasolzi oči.

Rad bi pogledal okoli sebe s treznimi očmi, se lotil nečesa velikega, smiselnega, obetajočega. Zdi se mi, da me je za zmerom preplavila mirna grenkoba. Praznina, ki je nastala v mojem življenju z njeno smrtjo, mi je opustošila razum in srce. Zame sedaj teče življenje iz dneva v dan zaspano kot stara ura, razdejana samo v sebi. Vanj pa vstopajo novi in novi ljudje.

Vedno je trdila, da je bolje kot od lepega včeraj živeti za še lepši jutri.

FRANCIŠKA KLOBOVES-FRANČE

Resnica

Rojeni z življenjem nam v srcu so upi,
ustvarjen je duši neskončen zaklad,
ne tuga ne radost nikdar ne odkupi,
kar v srce nam danih je upov in nad.
Ob upih potujemo pota »življenja«,
Ob nadi, radosti, ob strahu grenkob,
življenje se v upu začenja in jenja,
z nado poslednjo se vležemo v grob.

Bela megla ...

Bela megla skoz in skoz,
mrtvo polje vse pod njo,
težke slutnje se spustile
v dušo žalostno.

Pa se dvigne bela megla,
polje v soncu zaživi,
sam bog ve, kdaj dušo mojo
ta težka žalost zapusti.